

[ד]

**בביאור דברי הרב ז"ל שאור הפנימי נכנס תמיד לפני אור המקיף
ולמה אין זה סותר מה שמכוונים בכל מטבע ברכה המקיפי ל"מ
דצלם לפני הפנימי דצ' דצלם**

[אחרי 1234567]

ואלו הם דברי הרב ז"ל:

והנה, פשוט הוא כי החסדים דאור פנימי מקדימים להתפשט קודם
החסדים דאור מקיף, כנודע, עכ"ל לענייננו.

עיין בספר צדק ושלום להרב אליהו משען ע"ה, דרוש חג הסוכות ובנדפ"מ
בדף קכ"ה סע"א וזה לשונו:

בדרוש ג' כתב הרב ז"ל, כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס
באחרונה, כי הוא עליון מן הפנימי, עד כאן.

וכן כתב בדרוש ה', וז"ל: **וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס
קודם האור המקיף ולכן וכו', עיין שם.**

ומזה נולד לי שאלה עמוקה, דאם כן, צריך להבין מה שכתב בעץ חיים שער
מ' פרק ב', שבברכת במצוות נמשך האור המקיף, ובעשיית המצוה נמשך האור
פנימי, וכבר אמרו רבותינו ז"ל, שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשייתן, ואם כן
נמצא, דתחילה נמשך האור המקיף ואחר כך האור הפנימי, ואיך יכון מה שכתב
הכא, שהאור הפנימי נכנס קודם האור המקיף.

**אכן, שבתי וראיתי חכמה תחת השמ"ש זלה"ה וגדולה היא אלי, והוא מה
שכתב בסידור בתיבת "קונה הכל" דתפילת החול, שכתב, וזה לשונו:**

**ועתה יכוין להמשיך שני צלמי ל' שהם חח"ן בג"ה דת"י דפרצוף חג"ת דבינות
דיסו"ת וכו', ולהמשיך הצ' הנזכר לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י דפרצוף הפנימי
דחג"ת שבתוך הנה"י דפרצוף הנה"י וכו', וכן כתב שם בצלם דמ', עיין שם.**

**הרי מבואר, שהמשכת הל"מ אינו לפי המובן, שהם חב"ד על גבי חג"ת על גבי
נה"י, אלא שהם צלמים שלימים חב"ד חג"ת נה"י דמ' דצלם לבדה, וחב"ד חג"ת
נה"י דל' דצלם לבדה, וחב"ד חג"ת נה"י דצ' דצלם לבדה, והם שלושה צלמים
בשורה. ומה שאנחנו אומרים שהל"מ מקיפים והלבשתם בחב"ד חג"ת דתבונה.**

והצי' הפנימי בנה"י דתבונה, הוא בכל צלם משלושה צלמים הכוללים דחב"ד ודחג"ת ונה"י הנקראים צלם דמ', וצלם דל', וצלם דצ'.

וכן כתב בהקדמת חנוכה ופורים, וזה לשונו:

להמשיך צלמי המוחין דמ"ה וב"ן צלמי דל"מ בברכה והצלם דצ' במעשה, עד

1234567

כאן.

וכן כתב בהקדמת ברכת העומר וזה לשונו:

ונודע, כי בברכה של המצוה נמשך האור מקיף, דהיינו, הל"מ דצלם שהם פרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכחב"ד והחג"ת, ובמצוה עצמה נמשך האור פנימי, דהיינו, צ' דצלם שהוא פרצוף חיצון שהוא הנה"י, עכ"ל.

ומעתה, לפי האמור, הבננו הדבר על בוריו, ובא הכל מתוקן על מכונו, דהנה, באמת אמרו רבותינו ע"ה, שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשייתן, ובברכה שלהם נמשך האור מקיף שהם הל"מ, כמו שכתב בשער חיצוניות ופנימיות, אמנם, אלו הל"מ אינם פרטיים המלוכשים בחב"ד חג"ת דתבונה שעל גבי נה"י, רק הם צלמים שלימים שהם מתלבשים בפרצוף הפנימי והאמצעי, ובעשיית המצוה עצמה נמשך צלם הצי' שלם, ובפרטות יש בו צ' ול' ומ'.
 ומה שכתב

ואם כן, הא בברכת הלולב עצמה נמשך האור מקיף, דהיינו, צלמים שלימים, צלם דמ' דאוי"א וצלם דל' דאוי"א, לפרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכחב"ד והחג"ת, ואחר כך בעשיית המצוה דנטילת לולב נמשך ובא צלם דצ', אמנם אינו בא כולו, כי אם רק במעשה הנטילה והנענועין בא בחינת הצ', ואחר כך בהקפת המזבח או התיבה בזמנינו זה, בא הל"מ דצלם דצ'. ומאי דאיתמר הכא, שלעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף, היינו, האור הפנימי דצ' דצלם דצ', והצלם דל' והצלם דמ' שבפרטות עצמם אור הפנימי שלהם, דהיינו, בחינת הצ' הוא נכנס קודם האור המקיף שהם הל"מ, יען שהתחתון באימא נכנס בז"א תחילה כידוע.

ומכאן יש תשובה למה ששאלו ממני על עניין ברכת העומר, בלילות שאין בהם המשכת המוחין בספירת העומר רק מצד אבא לבד או מצד אימא לבד, כגון ליל א' ובי' דכל שבוע, וליל ד' וליל ו' וז', איך מתיישב העניין עם מה שאנו מברכים בכל לילה ובתיבות הברכה שהם קדשניו במצוותיו וציוניו ע"ל, ממשיכין מוחין דל"מ כפולים מצד או"א, ואחר כך בספירה עצמה אנו מושכין מוחין פנימיים מצד אבא או אימא לבד, וכמה דוחקים יש בזה כפי מה שיעיין המעיין.

אך לפי מה שקדם אפשר להתיישב קצת, כי הל"מ שנמשכו בברכה אינם זה על גבי זה רק הם צלמים שלימים והם לפרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכחב"ד והחגיית דאותו לילה, וזה בכל לילה, אמנם בהכנסת הצלם דצ' שהוא לפרצוף החיצון זהו מחולק, דיש לילות שנכנסים מצד או"א ויש לילות שאינו נכנס רק מצד אבא לחוד או מצד אימא לחוד כפי המסור בידינו בקבלה מפי הרב הקדוש האר"י זלה"ה עכ"ל של הרב אליהו משען ז"ל.

(א"ה יצחק: בעניותי לא הבינותי עומק דבריו, כי לכאורה השאלה מעיקרא איננה שאלה, יען שהצ' דצלם הנמשך על ידי קיום המצוה וכן מה שנמשך מבחינת המוחין בספירה הם שני דברים נפרדים, ובאמת שבחינת הצ' דצלם הנמשך במעשה המצוה של הספירה צריכה להיות מצוייר שני צלמים שלימים דצ' מאו"א, אמנם אחר כך בענין המשכת המוחין של בחינת הזמן הכל תלוי בלילה ההיא, כי לפעמים נמשך רק מצד אבא ולפעמים ר'ק מצד אימא ולפעמים משניהם, ולעניות דעתי לא קרב זה אל זה כלל, ואם שגיתי אתי תלין משוגתי).